

† ЛУКИЈАН

МИЛОШЋУ БОЖЈОМ СРПСКИ
ПРАВОСЛАВНИ ЕПИСКОП
ЕПАРХИЈЕ ОСЕЧКОПОЉСКЕ И БАРАЊСКЕ,
СВЕМУ СВЕШТЕНСТВУ, ПРЕПОДОБНОМ МОНАШТВУ
И СВИМА СИНОВИМА И КЋЕРИМА ПОВЕРЕНО
НАМ БОГОМ СПАСАВАНЕ ЕПАРХИЈЕ –
БЛАГОДАТ, МИЛОСТ И МИР ОД НОВОРОЂЕНОГ
ГОСПОДА НАШЕГА ИСУСА ХРИСТА
УЗ РАДОСНИ БОЖИЋНИ ПОЗДРАВ:

**МИР БОЖЈИ – ХРИСТОС СЕ РОДИ!
ВАИСТИНУ СЕ ХРИСТОС РОДИ!**

*Син Божји, Јединородни, од Оца рођен пре
свих векова; Светлост од Светлости,
Бог истинити од Бога истинитог;
рођен, а не створен, једносуштан Оцу,
кроз Кога је све постало.¹*

***ХРИСТОС СЕ РОДИ!
ВАИСТИНУ СЕ РОДИ!***

Децо наша духовна,
у ова тешка времена великих немира, ратова у
многим крајевима света, економских неправди,
Црква се јавља као брод спасења и доноси
поруку мира. У ово време велике отуђености,
када обични и мали човек често трага за
смислом и правдом у свету, Црква доноси
поруку љубави. Па се често питамо, одакле
долази тај оптимизам у Цркви и како она може
сведочити Љубав и мир у данашњем свету који
по речима Светог Писма *у злу лежи?* (1Јн 5, 19)

Да би могли говорити о Цркви, морамо и
сами имати љубави и пројављивати љубав на
делу. Морамо бити део литургијске заједнице и
живи удови Тела Христовог. Међутим, свако од
нас пре него што постане део црквене
заједнице, прво припада домаћој Цркви и бива
део породице, која је основ сваког друштва на
Земљи. Нема веће радости за породицу него да
се роди дете које је плод заједнице и љубави
двоје супружника. Тај догађај је за домаћу Цркву
празник љубави и нема члана те мале
заједнице да не жели своју радост поделити са
другима. Сада вас молим децо моја духовна да
размислите и покушате схватити како је тек
онда Господу, који је свемоћан и свеприсутан,

¹ Свети Архијерејски Синод СПЦ, Службеник; Београд 1998., 157

било гледати када се рађао Његов Син својом слободном вољом да би спасио човека и целокупну створену природу. Сви Старозаветни пророци су наговештавали Спаситеља, обећаног Месију који ће исправити Адамов грех и читаву творевину принети Богу и на тај начин је спасити. У Христово доба као и у размишљањима тадашњег човека постојале су различите представе Месије који ће доћи, али нико није очекивао да ће се родити као мала и беспомоћна беба. Управо је та невиност и чистота оно што је спасило свет и на шта нас Христос и позива у свим својим проповедима. *Пустите децу к мени, јер је таквих Царство Божје* (Мт 19, 13 - 15), каже Господ својим Ученицима. Адам је изгубио своју невиност када је прекршио Божију заповест и окусио плод са Дрвета познања добра и зла. Није Адамов грех био у томе што је јео плодове творевине Божије, него у томе што је своје природне потребе ставио испред своје заједнице са Бесмртним и на тај начин и изгубио бесмртност. Управо о томе уздизању личности изнад природе нам је и сведочио овај период поста који претходи најрадоснијем хришћанском празнику. Пост је позив, децо моја, да покажемо да нам је заједница са Богом најважнија и да је за разлику од Адама остваримо у потпуности. Да би створени свет постојао, било је потребно да се нађе у заједници са Нествореним Богом. Овај задатак је поверен човеку. Бог је човеку дао велико назначење, да природи омогући другачији начин постојања од оног што га има. Другим речима, човек је добио задатак да принесе свет Богу.

Међутим, човек није испунио овај задатак, одрекао се заједнице са Богом и уместо Богу свет је принео себи. Свето Писмо Старог Завета нам на сликовит начин говори о првородном греху првога човека. У облику приче о одбацивању

заповести Божије приказана нам је сва суштина и дубина тог пада (1. Мој 3, 1-24). Адам је прекинуо заједницу са Богом и истога часа је он, а са њим и цео свет умро. Први човек је поверовао да ће, ако постане Бог, он сам и свет око њега, превазићи небиће, но прекидањем заједнице са Творцем осудио је и себе и природу на остајање у границама смрти. Превазилажење небића човек је требало да остварује на благословен начин, приносећи свет Богу. Адам је, дакле, могао и другачије да поступи, није морао да одбаци заједницу. Штавише, он је требао да своју слободу управља ка Богу, што је и био првобитни план Божији, а то одбацивање плана Божијег је било могуће зато што је човек од почетка имао слободу да сам одлучи шта хоће.

Међутим, Господ не напушта човека него обећава Спаситеља и историја спасења почиње када Нова Ева, Пресвета Богородица, својом слободном вољом на позив Божји, одговора: *Ево слушкиње Твоје, нека ми буде по речи Твојој* (Лк 1, 38). Ова нова Ева је постала наша највећа узданица и заступница пред Господом, јер показује несебичну љубав и целу себе предаје да би сви људи задобили спасење. Управо се у овом сусрету Бога и човека рађа Христос, који узима тело слуге и помаже нам да остваримо најприснију заједницу са Богом преко Њега. Нема већег унижења за Бесмртног, него да постане смртан, нема већег смирења за безвременог од тога да уђе у историју и постане део времена. Домострој спасења се код људи пројављује као заједница верних који су призвани од самога Бога ради сабирања у Цркву. Христовим Оваплоћењем, човеку се даје могућност да постоји у заједници са Бесмртним као бог по благодати. Главнина домостроја јесте да је Син Божији узео тело на себе и постао

човек, умро и Васкрсао Духом Светим. Управо на овим догађајима из икономије почива темељ Цркве и истина коју она проповеда свету, јер она и јесте Тело Христово. Према Апостолу Павлу када говоримо о Цркви, то можемо чинити само у Христу и кроз Христа као Богочовека. У Тајни Цркве, односно Тајни Христовој, циљ сваког човека јесте живот вечни, јер је то највећи дар човеку од Бога. Међутим, треба имати у виду да Црква не постоји ако нема Христа за Главу, ако није Христоцентрична, јер тада губи свој смисао. Човек се једино може сјединити са Богом у Цркви, управо онако како су у Христу сједињене божанска и човечанска природа. Главна истина Цркве јесте у томе да покаже да је Христос савршени и потпуни Бог и потпуни човек, јер према речима Светог Атанасија Великог: Све што је узео на себе, то је и спасио. Управо овај догмат и наглашавају Свети Оци и видимо га у оросу Четвртог Васељенског Сабора, јер грех и смрт су могли бити уништени само директном интервенцијом Божијом. Посланица Јеврејима ово најбоље показује: *Пошто, дакле, деца имају заједницу у Телу и Крви и Он најтешње узео удела у томе истоме* (Јев 2, 14). То значи да Бог узима и сједињује саму нашу природу са собом. Првородним грехом човек бива одвојен од Бога, односно остаје смртан без заједнице са Богом, али Нови Адам у себи васпоставља и сабира људску природу. Христос приношењем себе на жртву и Васкрсењем обнавља нашу природу, а то се најјасније пројављује у Светој Тајни Евхаристије. Такође, треба нагласити речи Апостола Павла које су постале основ православне еклисиологије, да је мудар градитељ који зида на једном темељу, а то је Христос, јер ће тада грађевина бити јединствена док онај што зида на два темеља не назива се градитељ већ

рушитељ, јер кућа може постојати једино у јединству са темељом, као и Црква у јединству са Христом. Када се за Христа каже да је Крајеугаони Камен, то је пре свега, јер повезује целу грађевину. У њему се повезује Стари и Нови Завет, Небо и Земља, Бог и Човек, Он је тај што све држи на окупу, Господ Сведржитељ. Знамо да је свако од нас посебан храм Духа Светог, јер у сваком члану Цркве Дух Свети обитава, према речима Апостола Павла: *Јер ви сте храм Бога живог, као што рече Бог: Уселићу се у њих, и живећу у њима, и бићу им Бог и они ће бити мој народ.* (2 Кор 6, 16)

Данас, ми као чланови Цркве и као Народ Божији, прослављамо Господа који се родио као један од нас, да би ми преко њега и у заједници са њим, постали богови по благодати и задобили вечни живот у Царству Божијем. Стога, децо наша духовна, узвикнимо радосно древни хришћански поздрав Мир Божји, Христос се роди и дочекајмо Богомладенца Христа.

Срећан Вам Божић
и ново лето Господње 2017!

**МИР БОЖЈИ – ХРИСТОС СЕ РОДИ!
ВАИСТИНУ СЕ ХРИСТОС РОДИ!**

Ваш молитвеник пред
Богомладенцем Христом
смерни
† Епископ ЛУКИЈАН

Дано у Епископској резиденцији
У Даљу, о Божићу 2016. године